

Coperta: Ieromonah Savatie Baștovoii

© Ieromonah Savatie Baștovoii

© Editura Cathisma, pentru prezenta ediție,
București, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVATIE BAȘTOVOI, ieromonah

Fata cu elefant: poveste de împăcat îndrăgostiții /
Savatie Baștovoii – București: Cathisma, 2020
ISBN 978-606-8272-37-5

821.135.1

Savatie Baștovoii

Fata cu elefant

Poveste de împăcat îndrăgostiții

Cu 30 de acuarele ale autorului

CATHISMA

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul I
Fata-scrisoare

Pe un câmp portocaliu, într-un copac albastru, trăia o fată pe nume Luiza. Noaptea se culca pe o frunză rotundă, iar dimineața se pieptăna cu o rază de soare. Nu era nici cald, nici rece pe acel câmp portocaliu. Nu erau nici păsări și nici gîze, doar un fir de ploaie de argint pe care Luiza se cobora din copac ca să se plimbe.

Într-o zi Luiza s-a îndepărtat prea mult de copacul albastru. Câmpul portocaliu s-a ames-

tecat cu soarele și nu se mai putea vedea nimic decât culoare. După ce a mers și a tot mers, Luiza a căzut la pământ, a plîns și a adormit. Pe cîmpul portocaliu, văzută de sus, fata părea o scrisoare adusă de vînt.

În vremea aceea, trecea pe acolo un prinț călare pe un cal alb. Crezînd că Luiza este o scrisoare adusă de vînt, a oprit, a ridicat-o de jos și a citit-o. Dintr-odată inima lui s-a prefăcut într-o pasăre albastră, a bătut puternic din aripi și a zburat. Cu o aripă l-a lovit pe prinț peste față, iar cu alta a înșfăcat scrisoarea și a dus-o în înalt. Prințul și-a acoperit pieptul pustiu cu mantia, a îngenuncheat și a suspinat. Vîntul a suflat peste cîmpul portocaliu și el a adormit.

Pasărea albastră a zburat cît a zburat, pînă a obosit. Căutînd un loc să se așeze, pasărea albastră s-a oprit în copacul albastru. Aripile

cînd și le-a strîns, s-a amestecat cu frunzele. Fata-scrisoare i-a căzut din cioc și s-a oprit pe o frunză rotundă. O rază de soare i-a trecut prin păr și a trezit-o. Ochii ei mari s-au deschis și au început să viseze.

Cînd noaptea s-a lăsat, pe o rază de lună au început să coboare niște cuvinte. Luiza le-a luat și a început să le citească:

- Ce faci, Luiza?, au zis cuvintele.
- Bine, stau în copac, a răspuns fata.
- Ce fel de copac?, au întrebat cuvintele.
- Albastru, a răspuns Luiza.

Luiza s-a întors pe partea cealaltă pe frunza rotundă și a băgat un deget în gură. Niciodată nu mai văzuse niște cuvinte care se coboară pe o rază de lună. A strîns picioarele sub ea și a întrebat:

- Dar tu cine ești?

- Eu sînt prințul fără inimă, au răspuns cuvintele.
- De ce nu ai inimă?, a întrebat Luiza.
- Pentru că s-a prefăcut în pasăre și a zburat.
- Unde a zburat?
- Habar n-am, a zis prințul.
- Și tu la ce căscai gura?, a întrebat fata.
- Căscam gura la o scrisoare pe care am găsit-o pe cîmp.
- Așa-ți trebuie, dacă citești scrisori străine, i-a zis Luiza și a băgat iar degetul în gură.

Printul s-a supărat și a plecat, pentru că era un prinț fără inimă și se supăra repede. Cuvintele s-au rostogolit și au căzut ca lacrimile jos. Raza de lună s-a strâns cu sunet și departe, în inima lunii, s-a auzit un foșnet ca de hîrtie arsă.

Din seara aceea Luiza a rămas tristă. Se zvîrcolea pe frunza ei rotundă și nu putea să adoarmă. Din cînd în cînd ferea frunzele să vadă dacă nu coboară iar raza de lună.

Pasărea albastră dormea fără să se miște și Luiza nu știa că nu e singură în copac.

Spre dimineață, Luiza adormise. În liniștea care se lăsase, pasărea albastră a deschis un ochi, a privit-o pe Luiza și s-a mutat de pe un picior pe altul. Cînd pasărea s-a mișcat, prințul, care dormea pe cîmpul portocaliu ca un mort, a suspinat și a deschis ochii. O rază de soare a coborît pînă la el, iar pe rază s-au rostogolit niște cuvinte.

